

kapará
szik az agy
meg a szív
közepé
ben ahogy
a kukac
az idő
sose sür
geti őt
de azért
szüretel
szaporán
szüretel
mazsoláz
közülünk

Lackfi János

EGO

*Határ Győző bátyámnak
idetúlról odatúlra
nagy kalaplengetéssel*

világra jött csipándi
facér pucér falat
kopasz kutyát csupálni
végül maga maradt

pincébe hömbörög le
fala rühös mohos
varas kampóra bökve
handzsár kacor fokos

itt spanyolcsimma járja
hüvelykfogó csipesz
van rusnya kalodája
golyógyötrő bricsesz

szikéje négybe cikkant
szórszálat bacilust
vágja mint pópa hittant
tollszárt penecilus

nagy baj: kopasz kutyája
elcsámpáz berezel
a cuccot önmagára
csipteti nyögve fel

tüchtig vascsipkegallért
szögesdrótot visel
tüskös korona halvért
arcára permetel

bütykét csiklándja penge
végbelét egy karó
kifolyt szemmel merengve
pityogni nem való

bélműködése renyhe
kis üvegpor beönt
smirgli drótkefe szed le
bőréről ős közönyt

kínozza így a költész
világért enmagát
billikomába tölt és
nyeli: ecet zsarát

végül magát herélni
megest maga maradt
a régi bőregérnyi
facér pucér falat

GOMBÁSZÓKNAK VALÓ

Lator Lászlónak

Rejtelmes volt a terv és megigézte,
mondanom se kell, a négy gyereket,
már a „gombaszedő séta” hírére
mind rettentően belelkesedett.

Hat-nyolc család hosszan végigzötyögte
autón kanyarogva a terepet,
az út olyan nagy fák közé futott be
– amilyenek közt addig vezetett.

Hogy mért pont itt, nem kérde egyikünk sem:
bölcsebbek voltunk ennél és – szülők,
eső sem volt napok óta, a húsben
mentünk, nem épp gombára készülők.

Lányaimat noszogattam, Dorottya
s Margit lassú, bár nincs gyilkos iram,
nyafogtak, „edzés ez?” meg „hol a gomba?”
– jogos szemrehányás, elismerem.

Annál is inkább, mert ha egyik tényleg
gombát lelt fa tövén, egyéb helyen,
megijedtem, ki tudja, talán mérges,
és elhajítottam erélyesen.

Már igazán nincs szükség semmi másra,
mint hogy valamit összeszedjen itt
a gyereksereg, s mars gyomormosásra,
hisz kezüket folyton szájba veszik.

Johanna, a kicsi, megmakacsolta
magát a vadon kellős közepén,
kabát-sapkát-cipőt-zoknit ledobva
állt ott – megálltam öltöztetni én...

Fürödtünk még száraz levélkupacban,
vízmosás mélyén, csak Dorottya épp
beütötte szegény egy láthatatlan,
avarban megbújt tönkbe a fejét.

A legnagyobb, Simon szedett csak össze
némi gombát, karján a kiskosár
megtelt mindenfélével, akadt közötté
gomba mellett kő, ág, tücsök-bogár.

Otthon azután könnybe lábadt szemmel
lázongott, mert kidobtam álnokul
mindent. „Hát akkor minek szed az ember?...”
Nem bölcsködtem, hogy... azzal is tanul.

Hisz tényleg, gombászó kirándulásra,
minek is járunk mind, mi, emberek,
ha úgylis kukába szórja utána
ki-ki, amit útján összeszedett?

DOLGOK SÚLYA

Vörös Istvánnak

A dolgok súlyában kezdek újra hinni
A földre perdülő egyforintos
óriás malomkő, átszakítja
a betonfödémét, s a földszinten
a padlóba ferdén beleáll
A papírlapok krómozott fémlemezek,
élük metsz, ha az asztalra ledobok
egy paksamétát, a fából recsegve
szilánkokat hasítanak
A hirtelen felgyújtott lámpa fénykévéje
a tárgyakra iszonyú súllyal rászakad,
tör-zúz, lesöpri a polcokat
Gyémánt fűrőfej a csapvíz sugara,
a mosdókagylót átüti, a földkérgen át
magmaig hatol, csikorog hűvösen
Az ablakon megülő légyiszkok csöppjei
iszonyú erővel mélyülő lyukakat
alagutakat fúrnak üvegbe, végtelenbe
a fekete ég vaskobakja is belyukad
perforált anyagán átdöfköd a mögötti fény
látni a Tejutat

Ferencz Győző

ESSZÉ EGY EMBERRŐL: IMITÁCIÓ

A nyolcvanéves Ruttkay Kálmánnak

*„That we can judge only with regard to
our own system, being ignorant of the
relations of systems and things.”*

(Alexander Pope: AN ESSAY ON MAN,
EPISTLE I, ARGUMENT)

I. Mint aki addig köszörüli torkát
Zavarában (s hiába bátorítják
– Gyerünk már! – baráti tekintetek),
Hogy mire szólna, hangja bent reked,